

μένης δύο λεύγας μακράν. Μία ἔλη λογχοφόρων ἥνοιγε τὴν δίοδον μὲ πέντε σημαίας χρυσοϋφάντους, ἐννοεῖται δὲ ὅτι οὐδόλως ἐφείσθησαν ἐκπυρσοκροτήσεων καὶ πυροβολισμῶν καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα.

Τὸ περιέχον τὰ βασιλικὰ ὅστ' ἄ φορεῖον ἦγε πρῶτον. Ὁ ἀνώτατος ὑπουργός, πεζός, ἠκολούθει ἐκ δεξιῶν κρατῶν μυιάστῃριον ἐκ πτερῶν ταῦνος συνηρμοσμένα εἰς ὀλόχρυσον χειρίδα ἐν ᾗ ἦσαν ἐγκολημένοι ἀδάμαντες, ρουβίνια καὶ σμάραγδοι. Ἐξ ἀριστερῶν, ἐβάδιζεν ὁ μέγας βασιλικὸς θάλαμηπόλος, κρατῶν ἀναιμιστήριον ἐπίσης ἐκ χρυσοῦ, κοσμημένον δὲ ἀπὸ πολυτίμους λίθους. Κατὰ πρῶτον τὰ φορεῖα τῶν βασιλισσῶν, ἔπειτα τὸ τῶν εὐνοῦχων ἠκολούθουν ἅπαντα τὸ βασιλικόν, καὶ τέλος ἤρχετο ὁ εὐνοούμενος ἵππος του.

Ὁ ἵππος οὗτος κατὰ τὸ 1829, ἔχαιρε τόσον μεγάλῃ φήμῃ ὡραιότητος, ὥστε, ὅταν περὶ ταύτης ἐπληροφορήθη, ὁ βασιλεὺς ἀπέστειλε τὸν στρατηγὸν Βεντούραν μὲ δέκα χιλιάδας ἀνθρώπους ἐκ τοῦ στρατοῦ του ἵνα ὑποχρεώσῃ τὸν Πρίγκιπα Γιορ-Μουχαμέτ-Κὰν, τὸν ὑποτελῆ του εἰς τὸν ὅποιον ἀνῆκεν ὁ ἵππος, νὰ τοῦ ἐξαποστείλῃ τὸν βουκέφαλόν του.

Ὁ πρίγκηψ Κορέκ-Σίγγ, ὅστις διεδέχθη τὸν πατέρα του, ἤρχετο ἀκολουθῶν μὲ τὴν αὐλὴν ἐπὶ ἐλεφάντων, καὶ δύο λεύγας μακράν τῆς πόλεως ἐσταμάτησεν ἡ συνοδία. Ἐδῶ, καθεὶς ἀπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια. Τὴν ἐπιούσαν, ἡ συνοδία ἐτέθη ἐκ νέου εἰς δρόμον, καὶ εἰς ἐκάστην πόλιν ἢ χωρίον τὰ ὅποια ἀπῆντων διαβαίνοντες, διένειμεν ἄργυρον, ἐλέφαντας, ἵππους, κτλ. εἰς τοὺς βραχμάνους, εἰς τοὺς φακιέρ καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς. Μετὰ ἐκκαίδεκαήμερον πορείαν ἔφθασε τέλος εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν τῆς Ἀρδουάρδης, καὶ ἐκεῖ ἀπέθεσαν τὰ λείψανα τοῦ βασιλέως, τῶν βασιλισσῶν καὶ τῶν εὐνοῦχων εἰς τινα ναὸν, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Ὅταν ἰκανὸς ἀριθμὸς Βραχμάνων διὰ τῶν προσευχῶν των, ἥνοιξαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ, πάραυτα οἱ σάκκοι, οἱ περιέχοντες τὰ ὅστ' ἐβρίθθησαν εἰς τὸν ποταμόν.

Τὰ ἐπικεκαλυμμένα μὲ χρυσόν, ἄργυρον, καὶ κοσμημένα μὲ πολυτίμους λίθους φορεῖα, ἐπίσης καὶ ἀρετὴ χρηματικὴ ποσότης, ἐδόθησαν εἰς τοὺς ἱερεῖς τοῦ ναοῦ τούτου, καὶ ἡ συνοδεία ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Λαχόραν, ἀφοῦ πρῶτον διένειμεν ἐλεῖ ἀξίας πλεόν των ὀκτὼ ἑκατομμυρίων φράγκων. Εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ πρίγκηψ Κορέκ-Σίγγ ἐνησχολεῖτο νὰ ἐνταφιάσῃ τὴν βασιλικὴν κόνιν, καὶ ἐκείνην τῶν θυμάτων τοῦ σκληροτέρου φανατισμοῦ, εἰς τὸν αὐτὸν τάφον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔβλεπεν ἀξιοσημεῖον μνημεῖον.

ΑΙ ΔΡΥΓΑΔΕΣ.

Ἡ νέα κόρη ἀγανακτήσασα τῷ εἶπεν. « Εἶσαι πενέστατος, Ἰωάν, μὴδὲ βάλῃς ποτὲ κατὰ νοῦν ὅτι τοιοῦτος γάμος δύναται νὰ γίνῃ. » Καὶ ὁ πτωχὸς νεανίας ἀπεκρίνατο « Τότε, ὑγίαινε, Μαργαρίτα . . . » καὶ τὴν ἐπαυλιν ἄφητε. Τεθλιμμένος ἐβάδιζε διὰ τῶν ἀγρίων τῶν ὑπωρειῶν θάμνων, ὁ δύστηνος Ἰωάν διότι ἡ καρδία του εἶχε σκληρῶς σπαραχθῇ. Ἡ Μαργαρίτα δι' ἣν ἐξεφώλευε τοὺς νεοσσούς τῶν κισσῶν, ἀναβαίνων τὰ ὕψη τῶν αἰγυρίων, δι' ἣν συνέλεγε τὰ ὠριμότερα καὶ μελανότερα βράτινα καὶ τὰ καλῆτερα λεπτοκάρυα, ἡ Μαργαρίτα εἶχεν ἀποκρούσει τὸν ἔρωτά του.

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα μόνῃ ἡ ἐλπίς τοῦ ν' ἀγαπηθῇ εἶχε πείσει τὸν Ἰωάν νὰ καταστῇ δοῦλος τοῦ πατρὸς τῆς Μαργαρίτας. Ἐνθαῤῥυνθεὶς δὲ ἐκ τινῶν ὑποσχέσεων τῆς κόρης, εἶχεν ἀπαρνηθῇ δι' αὐτὴν τὴν πατρικὴν του κατάστασιν· εἶχεν ἐκποιήσῃ τὴν ὀλκάδα, ἣν ἔλαβεν ὡς κληρονομίαν, καὶ λησμονήσῃ τὰς γενεθλίου ἀκτάς ἀντὶ τοῦ ὅρους τὸ ὅποιον ἐκείνη κατόκει.

Ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα ἦν κόρη εὐμετάβολος καὶ κούφη. Ἠγάπα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς πανηγύρεις, κρατῶσα νέαν τινα ἀπὸ τὸν μικρὸν δάκτυλον, νὰ δέχεται ὡς δῶρα ἀνθοδέσμας καὶ λεπτοκαρυῶν κλώνας. Ὁ δὲ δυστυχὴς Ἰωάν ἦτο δι' αὐτὴν ἄθυρμά τι, ἀντικείμενον ἀλαζονίας. Καὶ πρὸς καιρὸν μὲν εἶχε δεχθῇ τὸν ἔρωτα αὐτοῦ ὅπως τὰς ἄλλας νεανίδας ζηλοτύπους καταστήσῃ, ἀλλ' ἔπειτα εὐγενεστέρου ἔραστοῦ παρουσιασθέντος, ὁ Ἰωάν εἶχε παραμεληθῇ καὶ τεθῇ κατὰ μέρος ὡς στολισμὸς παρακμάσας καὶ παλαιωθείς.

Ὡ! ἡ Μαργαρίτα ἦτο φιλάρεσκος σχεδὸν ὡς ὑψηλῆς περιωπῆς κυρία.

Περιφρονηθεὶς ὁ Ἰωάν ἔφευγε τὴν ἐπαυλιν σταθερῶς ἀποφασίσας νὰ μὴν ἐπανέλθῃ ποτὲ εἰς αὐτήν. Ἀπαίσιοι λογισμοὶ διήρχοντο τὸ πνεῦμα αὐτοῦ. Διαβαίνων ἐνώπιον σταυροῦ τινος τριόδου, ἐγονυπέτησε καὶ εὐσεβῶς προσευχήθη . . . Ἀλλ' ἐνῶ ἐτελείονεν, ἀλλόκοτος καὶ ἄπλετος γέλως ἀντήχησε πλησίον αὐτοῦ.

Ὁ Ἰωάν ἐπεστράφη, ἀλλ' ὁ μέλας τῆς νυκτὸς πέπλος νὰ καλύπτῃ τὰ πάντα ἤρχιζε καὶ οὐδὲν παρετήρησε.

Μόνον δὲ τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο ἀνέστειλεν ἐπὶ στιγμὴν τὸν ροῦν τῶν λογισμῶν του· παρετήρησε ποῦ εὕρισκετο καὶ ἄφησε φρίκης κραυγὴν.

Διότι ἡ προσευχὴ του ἐγένετο ἐνώπιον σταυροῦ ἀναθέματος. . . τὸ μνημεῖον δὲ τοῦτο ἀνῆκεν εἰς τὸν δαίμονα καὶ ὄχι εἰς τὸν Θεόν· ἐν τῇ ὀδυνηρᾷ προκαταλήψει αὐτοῦ ὁ δυστυχὴς νέος δὲν εἶχε δώσει προσοχὴν εἰς αὐτό.

Ὁ Ἰωάν τρεῖς ἐποίησατο τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ κατεσπευσμένοις βήμασιν ἀπεμακρύνθη. Ἀλλὰ νέα βῆξις γέλωτος ἠκούσθη ἐν τῷ μέρει τὸ ὅποιον εἶχε ἀφήσει. Καὶ ὁ νεανίας ἐφαντάσθη μὲν ἐπὶ στιγμὴν εἰς τὴν ἐπαυλιν νὰ ἐπιστρέψῃ, ἢ τοῦλάχιστον νὰ

λάβῃ τὸν δρόμον τῆς οἰκίας τοῦ θεοῦ του, ἀλλ' ὅμως ἀπόγονοις ἐντελῆς ἐνίφαζεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ « Ἀδιάφορον, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ὅτι συμβῇ ἄς συμβῇ . . . μήπως ἐκείνη δὲν με ἀπηνήθη πλέον.» καὶ τὴν ὁδὸν τοῦ ἐξηκολούθησε διὰ μέσου τῶν θάμνων.

Ἡ νύξ καθίστατο πάντοτε ζοφερώτερα, ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ἐπὶ τοῦ ὄρους με συριγμὸν ἀπηχῇ καὶ χλευαστικὸν, οὐδείς ἀστὴρ ἔλαμπεν ἐν τῷ στερεώματι, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ σελήνη κεκαλυμμένη ὑπὸ πυκνῶν νεφελῶν, ὁμοιάζεν ἐν τῷ οὐρανῷ νεκροῦ κεφαλῇ.

Ὁ δὲ Ἰωάν ἐπὶ πολὺν ἔτι χρόνον ἐβάδιζε, καὶ τέλος διέκρινεν ἐν ἀπόπτῳ τὸν ἐπιτάφιον βράχον Γαλάτου τινός, ὅστις ἐγείρεται θλιβερώς ἐν ἀγόνῳ τινὶ ἀγροικίᾳ.

Καθόσον δὲ προσήγγιζεν, ἀλλόκοτος ψιθυρισμὸς ἡγέρθη περὶ αὐτόν· θὰ ἔλεγες ὅτι ἦσαν τὰ φύλλα τοῦ φθινοπώρου ὑπὸ τοῦ ἀνέμου περιδινόμενα, ἢ ὁ συσυρισμὸς δάσους ἐλατῶν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, ὁ ψιθυρισμὸς ᾗξησε, καὶ ἔπειτα ὡσεὶ σκιά τις μαύρη ἐφάνη διαγραφομένη πλησίον τοῦ δρυϊδικοῦ τάφου.

» Μ' ἀπηνήθη ἐκείνη, καὶ ἡ ζωὴ δι' ἐμὲ δὲν εἶναι πλέον παρὰ πικρά βάσανος, ἐπανελάμβεν ὁ Ἰωάν ἐνθάρρυνόμενος ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας του· καὶ ἐξηκολούθησε νὰ βαδίζῃ.

Καὶ μετ' ὀλίγον ὁ ψιθυρισμὸς τὸν ὁποῖον ἤκουεν αὐξάνοντα, ᾗξησε παρόμοιος με καταγιγῖδα ὑποκάτωθεν τοῦ λίθου τοῦ μαυσωλείου ἐφαίνετο ἐξερχόμενος ὡσεὶ μέλας τις καὶ δυσδιάκριτος ποταμός, ἐκτεινόμενος μακρὰν εἰς τὰ πέρα, τὸ πᾶν κατακλύζων, τὸ πᾶν καὶ αὐτὸν συμπεριλαβὼν ἐν τῷ ἀπεράντῳ κύκλῳ, τὸν ὁποῖον ἐσχημάτισεν εἰς τὰ πέρα.

« Αἱ δρυάδες ! ἀνέκραζεν ὁ Ἰωάν ὑπὸ πανικοῦ κατακρηφύει τρόμου· καὶ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ σελήνη ἀπεκαλύφθη ὁλόκληρος, καὶ τὸν εὐρὺν κύκλον τὸν περὶ αὐτὸν σχηματισθέντα εἶδεν. Οἱ δαίμονες ἦσαν πάντες ἐκεῖ, διὰ τῆς χειρὸς κρατούμενοι, θεωροῦντες αὐτὸν διὰ τῶν πυρίνων τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ῥίπτοντες κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ τοὺς σκωπτικούς καὶ παγεροὺς γέλωτάς των.

Καὶ μετ' ὀλίγον ὑπόκωφος ἠκούσθη κρότος καὶ ὁ κύκλος βραδέως ᾗξατο ἀκολουθῶς νὰ στρέφεται· ὁ Ἰωάν ἔβλεπε διερχομένας ἐνώπιον αὐτοῦ τὰς δυσειδεῖς ἐκεῖνας καὶ ἀπειλητικὰς μορφάς, καὶ ἐκάστη δρυὰς διερχομένη, ἐκυπτε τὴν χονδρὴν αὐτῆς κεφαλὴν, πρὸς ἐνδείξιν χλευαστικοῦ οἴκτου καὶ ἐπανελάμβανε « διὰ νὰ τῆς ἀρέσῃς πρέπει νὰ μάθῃς νὰ χορεύῃς· ὦ Ἰωάν . . . πρέπει νὰ μάθῃς νὰ χορεύῃς. » Καὶ οἱ λόγοι οὗτοι ἔσχον μαγικὴν τινα δύναμιν ἐπὶ τοῦ νέου· καὶ ἀκουσίως του, καὶ ὡς παραπερόμενος ὑπ' ἰσχύος ἐσωτερικῆς, ἤρχισε νὰ γρέφεται μετὰ τοῦ κύκλου τῶν δρυάδων, τῶν ὁποίων ἡ κίνησις, βαθυμδὸν καὶ κατ' ὀλίγον καθίστατο ταχύτερα· μετ' οὐ πολὺ δὲ ὑπὸ μανίας

τινὸς κατελήφθη· καὶ ὡς γρόβιλος τις παραπερόμενος οὔτε τὴν γῆν ἡσθάνθη πλέον ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ, οὔτε τὸν ἀέρα εἰς τὰ χεῖλη του. Ἡ κατεσπαραγμένη καρδιά του ἐσκίρτα εἰς τὸ στήθος ὡσεὶ ἤθελε νὰ διαρρήγῃ, καὶ ὅλα τὰ νεῦρά του συνεστάλησαν . . . ἅπαζ δ' ἀκόμη ἤκουσε τῶν δρυάδων τοὺς γέλωτας καὶ τὰς κραυγὰς . . . ἔπειτα ἡσθάνθη ὅτι ἡ ζωὴ του ἔρχετο, καίτοι· ἐστρέφετο πάντοτε ἐν τῷ τρομερῷ ἐκείνῳ κύκλῳ . . . καὶ ἔπειτα τίποτε πλέον δὲν ἡσθάνθη.

Τῇ ἐπαύριον, τῆς αὐγῆς μόλις διαγελώσης, ἡ Μαργαρίτα ἄδουσα ἐπορεύετο εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωριδίου. Διερχομένη δὲ περιβόλον ἐκ θάμνων πλησίον τοῦ Δρυϊδικοῦ μαυσωλείου προσέκοψε τὸν πόδα πρὸς πρᾶγμά τι.

Τὸ πρᾶγμα τοῦτο ἦτο τὸ πτώμα τοῦ Ἰωάν.

(Ἐκ τοῦ Γαλ.) Π. Γ.

ΘΑΙΨΕΙΣ ΕΝ Τῷ ΓΗΡΑΤΙ.

Ἐρεύνησον καὶ οὐδένα οὐδαμοῦ θέλεις εὑρεῖ ὅστις νὰ μὴ μεμψιμοιρῇ διὰ τὴν τοῦ βίου βραχύτητα, καὶ μολοντοῦτο πάντες συγχρόνως σπεύδουν νὰ φθάσουν εἰς τὸ τέρμα ἐκάστης τῶν περιόδων αἵτινες φαίνονται οὔσαι ὡς φυσικαὶ τῆς ζωῆς διαίρεσεις. Καὶ τὸ μὲν παιδίον εἶναι ἀνυπόμονον νὰ γίνῃ μαθητῆς, ὁ δὲ μαθητῆς νὰ καταστῇ νέος, ὁ δὲ νέος νὰ γίνῃ ἐπιστήμων, ἔπειτα ν' ἀποκτήσῃ περιουσίαν, νὰ λάβῃ δημοσίαν θέσιν καὶ ὑπόληψιν καὶ τέλος νὰ γίνῃ συνταξιούχος. Ὡσαύτως ἡ νέα δὲν ἔχει οὐδ' αὐτὴ ἡσυχίαν, ἀλλ' ἀνυπόμονος εἶναι νὰ γίνῃ γυνὴ καὶ μήτηρ.

Μετ' ὀλίγον ἀναπνέει ἐλευθέρως ἰδοῦσα τὰ τέκνα τῆς ἔξω τῶν κινδύνων τῆς πρώτης ἡλικίας, ἀποκαταστημένα καὶ πατέρας ἦδη καὶ αὐτὰ καὶ μητέρας. Καὶ μόνον ἀφοῦ φθάσωσιν εἰς τὸ ἔσχατον ὄριον θέλουν νὰ βραδύνουν τὸ βῆμα. Ἢδη τίποτε δὲν περιμένουν, τίποτε δὲν ἐλπίζουν, ἀπ' ἐναντίας φοβούνται πᾶσαν δυστυχίαν, πᾶσαν συμφοράν. Ἡ διάνοια αὐτῶν ἀνατρέχει τότε εἰς τὸ παρελθόν, εἰς τοὺς ταχυπτέρους χρόνους τῆς δραπέτιδος νεότητος. Καὶ λυποῦνται διότι δὲν ἐχάρησαν αὐτὴν κάλλιον, διότι λίαν ἔσπευδον, λίαν ἀνησυχουν. Μέμφονται δὲ ἑαυτοὺς καὶ πεπεισμένοι εἰσὶν ὅτι, ἂν πλειοτέραν εἶχον πείραν, εὐτυχέστεροι ἦθελον ὑπάρξει. Ἀλλὰ πάλιν καὶ εἰς αὐτὸ ἀπατώνται· ἂν ἦθελον ἀρχήσῃ ἐκ νέου, εἰς τὰς αὐτὰς ἦθελον ἐπαναπέσει ἀνυπομονησίας ὑπὸ τῆς αὐτῆς πρὸς τὸ μέλλον ῥοπῆς ἦθελον ἀφελθὴ νὰ παρασυρθῶσι, εἰς τὰς αὐτὰς ὁρμὰς ἦθελον ὑπακούσει. Πόθεν ἦδη ἡ πρὸς τὸ μέλλον τάσις τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἄγνωστον, τὸ ἀβέβαιον μέλλον; Διὰ τὴν μεριάκιον, ἐπιποθεῖ τὴν ἐφηβότητα, ἔφηθος τὴν ἡλικίαν τὴν ἀνδρικήν; Διότι δι' ὧν τούτων τῶν φάσεων τοῦ βίου, ἐκείνο τὸ ὁποῖον ζητεῖ ὑφ' ὅλας αὐτὰς τὰς διαφόρους στάσεις καὶ χρονικά σημεῖα εἶναι ἡ εὐτυχία πάντοτε, καὶ ἐπειδὴ οὐδέποτε αὐτὴν εὗρίσκει τελείαν καὶ